

LA PLUJA

Eren les onze d'una nit d'estiu, el dia havia estat especialment calorós, ara les terrasses del passeig de la ciutat estaven plenes a vessar de gent que prenia la fresca mentre gaudia d'agradables converses amb les seves amistats. Molts dels habitatges que envoltaven el passeig tenien les finestres obertes i es barrejaven els sorolls dels televisors amb la xerrameca de la gent. Rialles dels més petits, converses molt animades dels joves i històries del passat pels més grans juntament amb els refrescs feien un ambient festiu i de gaudi que convidava a l'optimisme.

Primer varen ser unes gotetes que va fer que els més prudents es comencessin a aixecar de les taules, després una pluja molt seguida i finalment un xàfec esplendorós. Tant sols havien passat uns pocs minuts, però ja no quedava ningú en els bars, els cambrers estaven recollits dins els locals esperant que la pluja amaines per recollir les taules i tancar.

Però no era així, en lloc de disminuir la pluja augmentava en quantitat i densitat, a més ara s'hi varen afegir els trons i els llampecs. En Fermí i la Marina havien arribat a casa seva completament xops. Van córrer a tancar les finestres i la porta que donava al celobert. Tot just feia sis mesos que havien anat a viure-hi en aquell pis. Els havia costat un esforç molt gran poder comprar aquell habitatge de 60 metres quadrats de segona mà. Tot i el preu que havien pagat, estava molt fet malbé. De fet, i si no arriba a ser pel tiet de la Marina, que és paleta i els havia ajudat molt, encara estarien rumiant si se'l quedaven o no.

A fora, semblava la fi del món, a la foscor de la nit s'hi sumaven aquells núvols negres i la impressionant cortina d'aigua. El llums dels fanals del carrer feia estona que s'havien apagat, segons sembla per un llamp que havia caigut en un transformador.

En Fermí estava a la dutxa i la Marina s'estava preparant un got de llet amb galetes, disposada a asseure's al sofà tot veient la seva sèrie preferida de la televisió.

Tot va passar en un moment. Un terrible terrabastall va precedir l'esfondrament de tota la teulada de la casa. El menjador i la cuina van quedar a cel descobert. D'un salt en Fermí va sortir del bany, va cridar a la Marina i al no rebre resposta es va espantar. La va veure, estava just sota la taula de fusta del menjador, estava bé, però tant atemorida que no podia ni contestar. L'aigua de la pluja semblava que volia omplir el menjador com si fos una piscina. Van sortir com van poder. L'Eloi, el veí del bloc de pisos de davant, els va veure i els va fer entrar a casa seva.

Cap dels tres va poder dormir en tota la nit. Al dia següent com per art de màgia el sol va guanyar pas al mal temps. La primera cosa que van fer en Fermí i la Marina va ser mirar el seu habitatge mig derruït. La Marina no parava de plorar. Tants diners, tants esforços, tantes il·lusions se'n havien anat en orris en tant sols unes hores. No sabien pas que fer. L'Eloi els va comentar si tenien alguna assegurança.

Al Fermí se li va il·luminar la cara, va tranquil·litzar a la seva companya i amb el seu mòbil va trucar al Josep, aquell noi eixerit de la corredoria d'assegurances. A partir d'aquí tot va ser molt fàcil, es va netejar i reconstruir l'habitatge en molt poc temps, ells no es van tenir de preocupar de res, només de triar alguns materials. Però el que més els va colpir va ser el somriure i la comprensió que van trobar en aquella gent del despatx.

Al cap de pocs dies ja havien oblidat completament el sinistre, però la primera cosa que van fer quan van poder tornar anar a viure al seu estimat pis, va ser convidar a l'Eloi que els havia tingut pacientment a casa seva i al Josep de la corredoria perquè gràcies a ells el que podia haver estat un gran desastre, es va convertir en anècdota.

Montserrat Ferrer